

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2019. október 6.

TISZTELT JÓZSEFVÁROSI PLÉBÁNIA!

Nem Önöknek szeretném címezni a levelet, de a Szeretet Misszionáriusai akikkel kapcsolatban állnak, nem rendelkeznek honlappal, sem e-mail címmel. Foglalkozási szakértőként dolgozom a kormányhivatalban, és a tegnapi napon bejött hozzánk két nővér a rendből egy hajléktalan férfival. Csak az egyik nővér jött be konkrétan a szobába a beszélgetésre, a másik kint várakozott. A levelem lényege. A nővérnek - nevét nem tudom - olyan kisugárzása volt, olyan kedves volt, ami a kolléganőmet is megfogta. Ő nem gyakorló katolikus, de hisz Istenben. Még ma is azt mondta, hogy szinte beleégett a retinájában a nővér személyisége. Ilyen kedves emberrel még nem találkozott. A nővér nem magyar volt, de elég jól beszélt magyarul. Még azt is mondta a kolléganőm jöhetnének gyakrabban. Ha ilyen kisugárzása van egy nővérnek egy hitét nem gyakorló emberre, akkor nem csoda, ha a szegények segítségét ilyen hatékonysággal tudják végezni. Mi a Thököly út 82-ban vagyunk, oda hozták vizsgálatra a hajléktalan férfit. Kérem, ha lehet továbbítsák levelem a nővéreknek, vagy legalább adják az üzenet lényegét, ha mennek Önökhöz. - Látom, Önöknél szolgál Bartha Angéla testvér is. Nagyon kedvelem. :-)

Mihailov Ferenc

A JÓZSEFVÁROSI REGNUM TÁBORAIRÓL

A legfiatalabb regnumi csapat, a Hegyi Kékmadarak csapata - ami 8-10 éves gyerekekből áll - július végén ment először nomád táborba Jásd közelébe. Négy napot töltöttek együtt, melyből az első nap megépítették a táborhelyet, másnap pedig elkirándultak az ún. Római fürdőhöz, ahol kisebb-nagyobb vízesésekben és a patak mély részeiben fürödtek, majd visszatértek a táborhelyre. A tábor kerettörténete a népmesék és népdalok köré fűződött. Harmadnap egy lelki délelőttöt tartottak, a nap második felét pedig sportolással töltötték, este pedig ünnepélyes kezek közt megkapták a csapatnevüket. Minden kisgyerek élményekkel gazdagodva tért haza a táborból.

Az eggyel idősebb korosztály, a Fenyőrigók csapata július elején ment táborozni Bernecebaráti közelébe egy hétre. A tábor témája Asterix és Obelix története volt, aminek alapján a tábor résztvevői mindnyájan kitaláltak maguknak egy „ix”-re végződő fantázianevet. A harmadnap túrázással telt: elkirándultak Drégely várához, ahol megtekintették az egykori vár romjait, melynek Szondi György volt a parancsnoka a törökök hódítások idején. A tábor során tartottak még lelkinapot is, utolsó nap pedig akadályversenyen vettek részt a gyerekek, mely során néhány idősebb regnumi segédkezett. A tábor egyik kedvelt játéka a pofozólabda volt, amivel a gyerekek nagy örömmel játszottak. A Tűzpitták (18-19 éves korosztály) először mentek el idén táborozni vezetőik nélkül és ezért a feladatköröket szétosztották maguk között, hogy minden meglegyen, ami a táborhoz szükséges. Vándortábort szerveztek maguknak a Bakonyba, melynek első állomása Úrkút környékén volt. Innen túráztak el Sobri Jóska Élményparkig, majd harmadnap Farkasgyepű környékét vették célba. Másnap lelkinapot tartottak Monostori László atya vezetésével, ezután pedig megválasztották maguknak az új vezetőpárost. Utolsó táborhelyszínük Bakonybélben volt, ahová leghosszabb túrájukat tették meg. A vasárnapi hazaindulás előtt a helyszínen vettek részt szentmisén.

Drippy Máté

ANGÉLA AZ OKTÓBERI MISSZIÓS HÓNAPRÓL

A pápa 2017. október 22-én, a missziós világnapon levelet intézett Fernando Filoni bíborshoz, a Népek Evangelizációjának

Kongregációja prefektusához, bejelentve, hogy 2019 októberére rendkívüli missziós hónapot hirdet meg. A Magyar Városmissziós Szövetség a pápai kezdeményezésre missziós hónapot tart októberben. Bartha Angéla fő szervezővel beszélgettünk.

– *Már többször tartottak városmissziós napokat. A rendkívüli missziós hónap meghirdetését a pápai kezdeményezés ihlette?*

– Amikor meghallottam, hogy Ferenc pápa rendkívüli missziós hónapot hirdetett, úgy éreztem, hogy ez minket személyesen szólít meg és biztat. Akkor még a városmissziós napokra készültünk, de az új helyzet arra hívott minket, hogy Ferenc pápa szavának engedelmeskedve ne csak tíz napban, de egész hónapban merjünk gondolkodni. Kicsik vagyunk ehhez a feladathoz, de Isten irgalmából hasonlítunk a gyermekre, akinek van öt kenyere és két hala. Odaadjuk, amink van Jézusnak, hisszük, hogy meg tudja szaporítani. Nem biztos, hogy látjuk szolgálataink termését, mint amikor valaki elülteti a diófát, ami csak néhány év múlva hoz gyümölcsöt. Jézus szavainak szellemében cselekszünk: „Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet” (Mt 28,19). Ez a küldetésünk. Úton vagyunk, mint a tanítványok, és így teszünk tanúságot Isten szeretetéről. Ebben erősít meg bennünket Ferenc pápa. Nem tudunk senkit megtéríteni, hitet sem tudunk adni senkinek, mert azt Isten teszi, de tanúságot tudunk tenni, engedelmeskedve Jézus parancsának.

– *Mi az, ami bátorítja Önt, Önöket ebben?*

– A közelmúltban beszélgettem Bőjte Csaba testvérrel. Elmondta: az Egyház karitatív szolgálata szépen kifejlődött, ő maga is sokat foglalkozott – és jelenleg is ezt teszi – nehéz sorsú gyerekekkel. Meglátása szerint most még inkább itt az ideje annak, hogy az Egyház az eddigieknél erőteljesebben nyilvánítsa ki tanítását. Ismertessük meg az emberekkel jobban Jézus örömhírét, jelenlétét a világban. Tegyük tanúságot az embereknek Isten szeretetéről. Ezt az Egyház tagjaival együtt tesszük.

– *Am az emberekben gyakran furcsa kép él az Egyházzal, divatos a mondás, hogy Isten igen, Egyház nem.*

– A missziós hónapban szeretnénk megmutatni az Egyházat is, amelyről a napokban olvastuk a szentleckében: „az igazság oszlopa” (1Tim 3,15). Megerősíteni a hívőket tanítással, buzdítással, és megismertetni az Egyházat azokkal is, akik távol vannak tőlünk, de keresik az Istent. Hisszük, hogy az Egyház valóban az igazság oszlopa, és mi szeretjük az Egyházat. Azzal együtt is, hogy látjuk a gyarlóságait, a saját hibáinkkal együtt. Hirdetjük, hogy Isten mindenkit így is szeret, de további igaz lépésre hív.

– *A missziós hónap mennyire különbözik majd a városmissziós napoktól? Az egész országra kiterjed, vagy csak Budapestre?*

– Mi csak Budapestre szerveztünk programokat, de buzdítjuk az általunk ismert közösségeket, lelkiségi mozgalmakat, hogy ők is tegyenek hasonlóképpen. Bízunk abban, hogy október végéig több szentségimádást, missziós imaestet, menetet szerveznek szerte az országban Ferenc pápa szavára. Nálunk lesznek ismerős programok, például: 24 órás dicsőítés, Emberhalász Szeminárium, de újak is. Szeretném kiemelni a Pápai Missziós Művek magyarországi felelősét, Sebastian atyát, akit meghívtunk egy vitaestre a józsefvárosi templomba október 28-a, péntekre. A keleti vallások iránt nagy az érdeklődés Magyarországon. Meghallgathatjuk, hogy mint indiai katolikus pap hogyan látja ezt a kérdést. Címét együtt döntöttük el: Nagy Vallásválasztó.

– *Mivel magyarázza, hogy sokan keresik Istent vagy valamilyen természetfeletti erőt, de közülük többségben vannak azok, akik a keleti vallásokban vagy az ezotériában, okkultizmusban remélnek választ a kérdéseikre, és nem a keresztény hitben?*

– A keleti vallásokban nem kell elköteleződni, míg ha Jézusban hiszek, akkor őt Mesteremnek tekintem és követem. Manapság „trendi” az önmegvalósítás, amiről a keleti vallások is beszélnek. A kereszténységben átadom az életemet Krisztusnak: ő megy előttem, én követem. Az európai liberális gondolkodás ezt nehezen fogadja el. Azt valóban tényként lehet állítani, hogy az

emberekben megvan a vallásos érdeklődés. Keresik Istent. Én magam is találkoztam olyan emberrel, aki ezért kezdett el reikizni. A baj az, hogy az okkultizmus, az ezotéria egyre jobban beszippantja a transzcendenst kereső embert, aki egyre betegbb lesz. Nemhogy megoldódnának a problémái, hanem halmozódnak. Sajnos mi, magyarok szeretünk a divat után menni. Ha bejön hozzánk egy új lelkeségi mozgalom – akár a Katolikus Egyházon belül is –, akkor azt néhány évig lelkesen követjük, utána pedig sokszor hagyjuk a maga útján. A Krisztus-követés elköteleződést jelent. A városmissziós hónapban a Szociális Testvérek Társaságának és az Új Aratás Közösségnek október 17-én tartandó közös imaestje erről fog szólni. Mohos Gábor püspök beszél majd arról, hogy mit jelent elköteleződni a családban, illetve szerzetesként, papként. Elköteleződés helyett gyakran tologatjuk a döntést, mert olyan sok lehetőséget nyújt a világunk: majd később... A döntésképtelenség nem segíti a belső világunk fejlődését, mögötte ott lappang a félelem. Krisztus az, aki segít nekünk. Ha rá merjük bízni magunkat, akkor alapvetően megváltozik az életünk.

– *Van egy aranyos, kedves hölgyismerősöm, aki azonban a múltkor rémülten szólt rám, amikor meg akartam érinteni a csuklóján hordott, egyébként különlegesen szép karkötőt, hogy közelebbről is megszemlélhessem, azt állította, senki nem érintheti meg, mert elveszíti az őt védelmező erejét. Hisz abban, hogy ezzel minden gondja megoldódik, nem érheti baj. Jézus viszont azt mondja, vedd fel a keresztedet, és kövess engem. A mai világ pedig retteg a legkisebb szenvedéstől is.*

– Ez így van, de az életünk nagy kérdéseire senki más nem tud választ adni, csak Jézus Krisztus. Ugyanígy, a halál utáni léttel kapcsolatos kérdésre is ő maga a válasz. Az egyetlen, aki visszajött a halálból: Jézus. Élete vége felé Buddha azt mondta: egész életemben az igazságot kerestem. Jézus viszont vallotta: „Én vagyok az Út, az Igazság, az Élet.” Minden más alternatíva csak egy ösvény. De hová vezet? Egyedül Jézus az, aki a mennyei Atyához visz minket. Ezért fontos számunkra a hit. Amikor Jézus itt járt a földön, nem volt filmfelvevő, diktafon, pedig

minden szavát felvehettük volna, és a hanglejtését is felidézhetnénk. Ám nekünk a hitben, a bizalomban kell növekednünk, ez a mi éltető erőnk. Isten országa kapcsolat: Istennel és társainkkal. A mai ember azonban tele van lelki sebekkel, nehezen bocsátunk meg a másoknak, sok házasság romokban hever. Kívülről szépek látszik sok minden, belül viszont gennyesek a sebek, lassan gyógyulnak, mert Jézust, aki valóban gyógyít, sokan elutasítják. Ő arra hív minket, hogy higgyünk, ezért nem tehetünk mást, mint amit az apostolok, a tanítványok, a szentek tettek, hogy tanúságot teszünk Isten országáról. Van még egy dolog, ami szerintem lényeges. A rendszerváltozás előtt még a saját szüleimnek sem mondhattam el, hogy titokban tagja vagyok a Szociális Testvérek Társaságának. A szorongatás időszakában sokkal jobban össze kellett szednünk magunkat, nagy hitre volt szükségünk. Most pedig, amikor szabadabb helyzetben élünk, könnyebben elengedjük magunkat. Radikálisan, de krisztusi szellemben kellene keresztényként élnünk. Visszatérve az imént említett kérdésre: sokan vannak, akik hiteles embereket keresnek, akik segítenek nekik eligazodni a hit útjaiban.

A közelgő missziós hónap nemcsak a programokról szól, hanem ébresztő minden katolikus ember számára: neked küldetésed van. Ott a szomszédod, a rokonod, a barátod, merjél elindulni felé. Nem azt kérjük, hogy prédikálj nekik, csak legalább egy mondatot mondj! Néhány hónappal ezelőtt az egyik szomszédom szívinfarktust kapott, és én pont akkor érkeztem a ház elé, mielőtt betolták a mentőbe, a felesége ott volt mellette. Épp annyi időm volt még, hogy megígérjem, hogy imádkozni fogok érte. A férj felépült, azóta is kapcsolatban vagyok velük. Küldetésünk megértetni a másik emberrel, hogy Isten valóban szereti őt, és rámutatni arra a pontra, amikor ez egyértelműen kiderül. Egy mondat is elég lehet a misszióban, de hinnünk kell abban, hogy a Szentlélek megerősít bennünket. Sajnos azonban sokszor nehezen szólalunk meg. A missziós hónap arra hív minket, hogy imádkozzunk, és a Szentlélek segítségével szólaljunk meg, Jézusról tanúságot téve.